

Hayatın fotoğrafına bakmıyor, bu fotoğrafın gerçekliğini yaşıyoruz hepimiz. Bu yüzdendir ki, bu kirli ırmağa girmeden önceki halimizle, şimdiki halimiz arasındaki farkı görmüyor, yaşamak hep şimdiki zamandaki gibidir sanıyoruz. Evet, hepimiz, bu kirli ırmağın içindeyiz ve bu ırmağın içinde ne hayal, ne rüya, ne masal, ne şiir ne de güzellikler var. Sadece “acı” diye nitelendirdiğimiz gerçekleri var. Bunları ister istemez kabullenerek her gün biraz daha dibe batıyoruz.

Şiirin hayal ürünü, şairin de hayalperest olarak görülüşü belki de bundan. Oysa şöyle bir geçmişe dönsek, çocukluğa ve ilk gençliğe, hadisenin asıl gerçek boyutlarını daha iyi görebilirdik. O zaman itiraf edemesek bile şimdi itiraf edelim. Hepimiz o dönemlerimizde içimizde şiirin sıcaklığını hissetmedik mi, şiirin aydınlığı ile daha bir aydınlanmadı mı içimiz? Gizli gizli şiirler yazmadık mı, dudaklarımızda üç beş tane bile olsa şiir mısraları dolaşmadı mı? Masallar okumadık, hayaller kurmadık mı? Rüyalarımız olmadı mı? Daha da önemlisi bugüne, yarına, yaşadığımız ve yaşayacağımızı hayatı şiirin, masalın, hayalin, güzelliğin pencerelerinden bakmadık mı? Baktık elbette ki bu yüzden öfkelerimiz ve kinlerimiz bile masumdu. Ya sevgilerimiz, dostluklarımız? Müthiş bir heyecan fırtınası değil miydi bütün bunlar?

Sonra hayatla daha yakından tanıştık. Derin, anlamlı, gizemli ve güzel sandığımız sularına soktuk ayaklarımızı. Bu suyun ne kadar sığ olduğunu, bir bataklığa girdiğimizi çok geç farkettilik. Her gün, çocukluğumuzun ve gençliğimizin yeşil vadilerinden biraz daha uzaklaştık. Hayat, bizi avutmak için sürekli bir şeyler verdi: Diplomalara, makamlara, mevkilere, evlere, arabalara, şirketlere... Ama neyin ve nelerin karşılığında? Bütün bunların bedelini çok acı ödedik. Hayatın verdiklerine bedel olarak, o masal çağımızın bütün saflığını ve güzelliğini, o delişmen gençlik günlerimizin bütün heyecanını ve canlılığını, içimizdeki şiiri ve güzelliği verdik. Sonuçta hepimiz, uyumlu insanlar olduk. Psikologlar, bizi normal insanlar tanımına soktular. Geriye hiç bir şey kalmadı çocukluk ve gençlik iklimlerinden.

Şair dediğimiz insanlar, işte bize, içine düşmemeye çalıştıkları bu kirli hayat ırmağının kıyısında aşk, sevgi, vefa, hasret, vuslat diyerek unuttuğumuz insanlık türkülerini söylediler. İçimizde karşılık bulacaklarını umdukları bir mısra ile, bize ince bir ip uzatarak unuttuğumuz dünyanın şimdi hayal, rüya olarak nitelendirilen gerçeklerinden söz ettiler. Şiirlerini çilenin acı tezgâhlarında dokudular. Asıl gerçeği, hayalle, güzellikle daha da süsleyerek bizi cezbetmeye çalıştılar. Umdular ve beklediler ki içimizde yeniden şiirin ışığı yansın ve biz o ışıkla yeniden çocukluk ve gençliğin gerçekliğine ve güzelliğine dönelim. Kirli ırmağın sularını boşaltıp bütün hayatları tertemiz yapalım. Bunun için bahar dediler, ilk yaratılışı hatırlamamız için. Eylül dediler, ölümü, asıl gerçeği görerek aklımızı başımıza devşirelim diye. Çiçeklerden söz ettiler, içimiz bir çiçek bahçesine dönsün diye. Yağmuru anlattılar, tövbe sularında yıkanalım diye. İbrahim gibi ateşte yanmamanın sırrını fısıldadılar kulaklarımıza... Onun için en bireysel anlatımlarında bile bütün insanlığın gerçekliğini dile getirdiler.

Şairler, seslerini bütünüyle boğma çabalarımıza rağmen bugün için de konuşmaya, söylemeye devam ediyorlar. Ama kendi halleriyle ve kendi dilleriyle... Eğer, içimizdeki şiir ölmediyse dışımızdaki bu şiirin sesini de duyabileceğiz demektir. İçimizde küllenen insanlık ateşinin son kıvılcımı da sönmeden yüreklerimizi şairlerin sesine ayarlamamanın vaktidir şimdi. Değilse bütün iyilikler ve güzel-likler gerçekten bir masala dönüşecek.